

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 441.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-d1e127828/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

ligegyldige ved, om Danmark faldt under fremmud Hertugdømme eller Danmark fællesrettes, hvad var da al for Ideen her Antet end Nødhilf? Og viselig, nære vi trode den nærværende høje under Øine, da maa vi vildst alle se det, at vi sidde her under meget trængende Warter. Paa den ene Side da er det vistnok, jeg soler de venne, glædest og opmuntrete, at Oprørernes Øvernes, hvori de venne, om at have Danmark i en Haandværing, det Øvernes, det blev saart knækket; vor hølle Ungdom gav der allerede i Borgeret et Knal, jo det ikke forvandte den hele Sommer; men paa den anden Side maae vi dog tilføse det, at voer høje Højt glipperet, vor høje Højt om at frelse vores fleste Broder, em at havde Danmarks Grunde, om at understøtte det lige saa fortig som fjendtige Øvre og tilhængende en hærtig Fred. Karlagerne, hvorfor dette Højt glipperet, saa vi hævor en hærtig Fred til en jæmstigt Vaadenskab, hvoriunder vores fleste Broder pined mere end nogensinde, hvormed Øruper knus høv Dag mere at rofærdig og Danmark med hært Strid ar gaae Øspændingen imore; Karlagerne herii, dem visste det ikke al græde over, det maae ikke engang her at tale om dem, thi nærop derom hæfter der jo for Venighed mellem os, modens dog Enighed, Grundighed, jo dog Enighed, jo den var berens fra Arilds Øde, aldrig i noget Siebold var udvendig, uunværlig til Danmarks Fred.

Alljaa Karlagerne, som de staae for mig, dem vil jeg se mere; de har nu ligget henni eller nar, Søgden var den samme, og jeg har det Højt, at Staden skal endnu ikke være udobbedt, naar han ikke vor hølle Ungdom tabte Øredet, naar han ikke vores fleste Broder tabte Højen til at have Kast og Bræt med os, og naar endelig fest og højt det danske Højt ikke tabte den nye Højle, at nu maa det for Danmark bare eller briske. Vi ses der vel Aller let, at paa der Ørde kommer der en hærdt fest og højt; thi højs Højlen endnu har denne dybe Højle, den samme, som vedt højle, at vor vi vil også haabe, at den vil blive ved hæfere som højle til givre glædelige Underhængninger; men haabe højle tabt denne Højle, da ses det ikke mere til at rede. Og vog vente Øruperne, at denne Højle er valt, de vænte og giude sig herii, at de have ikke set det alberlige Blaa af dansk Fædrelandshærlighed, og vores flestige Broder, de ere aabenbart bleven tilværlænge, om ikke forværlænge, og vor hølle Ungdom har aabenbart været næv ved at take Øredet over alle de frugtbølle Underhængninger, som dant den nem og som forte til den græsige Vaadenskab.

Under disse Omstændigheder, da soler jeg det godt, da maa jeg sige det højt, at den danske Rigsforsamling er valtet til at aade det højt og hærtig, med Højlets Stemme, at Højlefæltsom, den danske Højlefæltsom, den er især joen stor aabenbarlig den samme, saa det er endnu Højlets Ønde, ligefrem fra Øruperne, at hele Rigets Størke maa anændes til saaret muligt at understøtte det fjendtige Øvre, og til, om Gud vil, at paae Danmark fald Raadighed over Hættens dommet Elsøvig som det gamle Sønderjylland.

Vel har jeg hørt, at en jordan Udvælgelse af Høllenske flåde vere Regeringen uebhægely, men det kan jeg ret ille forståe. Jeg tager det derfor højt som et tydlig Hjernesplid, der som alle de andre er grebet af højen. Thi var den ene Side er et Dølle dog det Minde, som maa undes højle, og paa den anden Side ved jeg ikke, hvortan, hvor udans jeg højle kunne mig en Regering, der ikke engang vilde dele det Høllenske, at Øpveret hæret muligt maaette undertrykkes, og Danmark havde sig virkelig Besiddelse af Slesvig. Hvorvidt Ministeriet kan have reguleret Haab om sinareere at opnæde disse notwendige Belægge for en hærtig Fred blot ved Underhængninger, end ved Vaadenskab, det ved jeg ikke; men det veed jeg, at Danmarks Underhængninger færdværdig, og ret sienhedsligt i 1848, høste varer saa frugtbølle, eller hæret sau daarlige frugter, at Ingen kan forhænde mig ethi det danske Højt ber, at vi umuligt kunne fåaer vor til at hæmmelige Underhængninger, men maae udvendigt vafle, interessen enste, at man dog nu, efterat Vaadene hæve hæltet saa lange, vilde lade Pennene engang hvile, lade Sværdet stå, og lade Danmarks gamle trofaste Venner, Gud og heller, raae for Danmarks Øhøje.

Ottensstrom: I Høghold til Forsamlingens Forretningsdagbog den 5 18, som lyder saaledes:

"Rør et Spørsmaal, et Forslag eller et Forandringsforslag er fremstaaet og udvælfet, at ethver Medlem berettiget til at forlange dens Afslutning. Forsamlingen bestemmer da uden Forhandling, om det sat hæres" — vil jeg andrage paa, at nærværende Forslag afvises.

Formanden: Dette maa jeg altsaa bræt hæfte under Øfsumming.

Bed den foretagne Afstemning blev Andragendet med 103 Stemmer mod 28 af ylfis.

Morfeld: Tæt jeg spørge den ærke Formand, om der er Røget til Højder for, at et og det samme Andragende kan komme for den næste Gang efter den anden?

Formanden: Det er Røget, der vil komme under Øfsumming, næste et saavænt Andragende måtte komme før.

Der saaer nu tan ilbøge at anmeldte Dagordnen for næste Møde, der vil blive paa Tirsdag den 26 Januar Kl. 1, nemlig: Sagen af Syvendebroatenet til førelsig behandling, og derefter det af Rigsdagområdet for Belle Amis Øst District (With) indleverede, dog anmeldte Andragende om Slesvigs fremtidige Høghold til Danmark.

Højlet hævet.